

Sygn. akt VI GC 1733/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa „**B. rent a car**” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda „B. rent a car” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1 817 złotych (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od powoda „B. rent a car” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 693,09 złotych (sześćset dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa;

IV. ściągnąć od powoda „B. rent a car” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 137,07 złotych (sto trzydzieści siedem złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa;

V. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda „B. rent a car” spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1733/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 czerwca 2017 roku powód „B. rent a car” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6 932,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 6 732,25 złotych za okres od dnia 12 września 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 maja 2016 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z winy kierującego innym pojazdem, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Poszkodowana Ż. S. zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajęła pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu w okresie od dnia 15 czerwca 2016 roku do dnia 01 lipca 2016 roku została wystawiona faktura o numerze (...) na kwotę 9 932,25 złotych brutto (17 dni według stawki w kwocie 475 złotych netto). W dniu 15 czerwca 2016 roku poszkodowana zawarła z powodem umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 września 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNe 3715/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa kwestionując zasadność najmu pojazdu zastępczego i wskazując, że w okresie likwidacji szkody poszkodowana dysponowała jeszcze jednym pojazdem – marki A. o numerze rejestracyjnym (...) 9FT2. Nadto pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego podnosząc, że po kolizji pojazd był jezdny, zaś sama technologiczna naprawa tego pojazdu zajęła zaledwie 10 roboczogodzin, przez co najem pojazdu zastępczego przez 17 dni nie znajduje uzasadnienia. Pozwany wskazał, że nie odpowiada on za zwłokę zakładu naprawczego (pojazd przyjęto do naprawy w dniu 15 czerwca 2016 roku, do naprawy przystąpiono w dniu 20 czerwca 2016 roku, przy czym części zamienne zamówiono w dniu 24 czerwca 2016 roku) ani też za zwłokę poszkodowanego w jego odbiorze z zakładu naprawczego.

Pozwany zakwestionował również wysokość stawki za najem oraz legitymację procesową powoda podnosząc, że powód nie wykazał, iż czynsz najmu został faktycznie uiszczony, a to oznacza, że wierzytelność ta nie istniała w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jak również zasadność domagania się zwrotu kosztów przedsądowej pomocy prawnej.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 23 kwietnia 2018 roku” ustosunkowując się do opinii biegłego sądowego pozwany podniósł nadto, że oferował poszkodowanej możliwość skorzystania z wypożyczalni współpracującej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) należący do Ż. S.. Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne

Ż. S. użytkowała uszkodzony pojazd oczekując na miejsce w warsztacie naprawczym w G. przy ulicy (...) prowadzonym przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Po uzyskaniu informacji dotyczącej możliwości pozostawienia uszkodzonego pojazdu do naprawy, Ż. S. w dniu 15 czerwca 2016 roku zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

Ż. S. była również właścicielem pojazdu marki A.. Pojazd ten był użytkowany przez jej partnera. Ż. S. była także współwłaścicielem wraz z ojcem pojazdu marki T. (...). Użytkownikiem tego pojazdu był jej ojciec, który wykorzystywał go do codziennych dojazdów do pracy.

zeznania świadka Ż. S. – protokół rozprawy z dnia 31 maja 2017 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:16-00:17:48), oświadczenie – k. 32 akt

W dniu 15 czerwca 2016 roku poszkodowana Ż. S. wynajęła od „B. rent a car” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pojazd zastępczy marki R. (...) oraz zawarła z „B. rent a car” spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Strony uzgodniły stawkę za najem pojazdu zastępczego w kwocie 475 złotych netto za dobę.

Pojazd zastępczy został zwrócony w dniu 01 lipca 2016 roku.

umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 23-24, umowa cesji wierzytelności – k. 25 akt, oświadczenie – k. 29 akt, pełnomocnictwo – k. 30-31 akt, protokół zdawczo – odbiorczy – k. 28 akt, cennik – k. 27 akt, zeznania świadka Ż. S. – protokół rozprawy z dnia 31 maja 2017 roku – k. 91-92 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:16-00:17:48)

W dniu 01 lipca 2016 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 15 czerwca 2016 roku do dnia 01 lipca 2016 roku, tj. przez okres 17 dni, „B. rent a car” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił Ż. S. fakturę o numerze (...) na kwotę 9 932,25 złotych brutto.

faktura – k. 26 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wypłacił „B. rent a car” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 3 200 złotych brutto za 10 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce 320 złotych brutto za dobę.

decyzja – k. 36-37 akt, potwierdzenie – k. 38 akt

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 10 dni i uwzględnia zasadny okres technologicznej naprawy, okres oczekiwania na części zamienne, przyjęcie pojazdu do serwisu, postawienie na stanowisku naprawczym i przygotowanie do naprawy, a także schnięcie i odprężanie powłoki lakierowej, mycie i wydanie pojazdu klientowi oraz przypadające w tym okresie 2 dni wolne od pracy (sobota i niedziela), tj.

- dzień 15 czerwca 2016 roku – przyjęcie pojazdu do naprawy,
- dzień 16 czerwca 2016 roku – oględziny pojazdu, sporządzenie kosztorysu naprawy przez ubezpieczyciela oraz przesłanie go zakładowi naprawczemu,
- dzień 17 czerwca 2016 roku – zamówienie części zamiennych,
- dzień 18 czerwca 2016 roku i dzień 19 czerwca 2016 roku – dni wolne,
- dzień 20 czerwca 2016 roku – otrzymanie części,
- dzień 21 czerwca 2016 roku, dzień 22 czerwca 2016 roku, dzień 23 czerwca 2016 roku (naprawa, w tym schnięcie i odprężanie powłoki lakierowej),
- dzień 24 czerwca 2016 roku – mycie i wydanie pojazdu klientowi.

Uszkodzony pojazd marki B. należy do pojazdów segmentu F, natomiast wynajęty pojazd marki R. (...) należy do niższej klasy pojazdów – segmentu E.

Wypożyczalnie pojazdów i zakłady naprawcze w powiecie (...) w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy E stawki w wysokości od 225,10 złotych netto do 406,50 złotych netto za dobę.

częściowo opinia biegłego sądowego M. P. – k. 99-109 akt, częściowo uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. P. – k. 135-137 akt, częściowo opinia biegłego sądowego M. P. – k. 152-154 akt, dokumenty znajdujące się w aktach szkody

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przed stroną przeciwną.

Odnosnie cenników załączonych przez powoda, to Sąd – pomijając kwestię ich częściowej nieczytelności – odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez powoda podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co przemawia za przyjęciem, iż powód przedstawił jedynie cenniki stanowiące poparcie jego twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność stosowania także przez inne niż powód podmioty stawki w wysokości 475 netto za dobę najmu przedmiotowego pojazdu zastępczego.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Jakkolwiek uznając je za wiarygodne i znajdujące potwierdzenie w zgromadzonych dowodach z dokumentów, zeznania świadka Ż. S. nie miały istotnego znaczenia dla ustalenia celowego i ekonomicznie uzasadnionego okresu najmu oraz ustalenia, czy zastosowana przez powoda stawka za najem pojazdu zastępczego była stawką rynkową (ustalenie tych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego). Sąd natomiast oparł się na zeznaniach tego świadka ustalając, że wynajęcie przez nią pojazdu zastępczego było uzasadnione, mimo że pozostawała ona właścicielką (współwłaścicielką) dwóch innych pojazdów, jak również, że nie została ona poinformowana przez pozwanego o możliwości skorzystania z pojazdów zastępczych oferowanych przez wypożyczalnię współpracującą z pozwanym. W tym ostatnim bowiem zakresie pozwany nie zdołał podważyć wiarygodności jej twierdzeń, brak jest natomiast w aktach sprawy, w tym w aktach szkody, jakichkolwiek dowodów na przekazanie jej przedmiotowej informacji przez pozwanego ubezpieczyciela.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego uznając, że nie stanowi podstawy do dopuszczania dowodu z opinii innego biegłego sądowego okoliczność niezadowolona strony z dotychczas złożonej opinii. Specyfika dowodu z opinii biegłego polega bowiem m. in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez Sąd dopuszczony, to opinii dodatkowego biegłego sądowego można żądać jedynie w razie potrzeby. Orzecznictwo sądowe wskazuje, że potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolona strony z niekorzystnego dla niej wydzwięku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie Sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne. Sąd miał przy tym na uwadze, że biegły sądowy w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutów strony pozwanej dokonując ich częściowego uwzględnienia.

Nadto Sąd oddalił również wniosek o zwrócenie się do zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o przedłożenie wskazanych dokumentów, w tym szczegółowego zestawienia czynności naprawczych, a także dokumentów magazynowych w zakresie zamówienia i otrzymania części zamiennych. Sąd miał bowiem na uwadze, że skoro powodowa spółka współpracuje z zakładem naprawczym, z którego korzystał poszkodowany, nic nie stało na przeszkodzie, aby powód samodzielnie dołączył do pozwu wszelkie dokumenty związane z naprawą przedmiotowego pojazdu. Jest to zasadne tym bardziej, że warsztat naprawczy dokonywał wpisów w formularzu protokołu naprawy pojazdu pochodzącym od powoda, zasadną jest zatem konstatacja, że powód był w stanie uzyskać dalsze informacje dotyczące naprawy uszczegóławiające jej przebieg. Odnosząc się natomiast do dokumentów magazynowych w zakresie zamówienia i otrzymania części zamiennych, to Sąd miał na uwadze, że pozwany nie wykazał w żaden sposób, że zwracał się do tego zakładu naprawczego i miał jakiegokolwiek trudności w ich uzyskaniu oraz że rolą Sądu w kontryktoryjnym modelu procesu nie jest wyręczanie strony w poszukiwaniu i gromadzeniu dowodów na poparcie jej twierdzeń.

Dokonując rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. P., który na podstawie akt sprawy ustalił celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), a także klasę pojazdu uszkodzonego i wynajętego oraz

stawki stosowane na lokalnym dla poszkodowanej rynku za najem pojazdu zastępczego. Sąd oparł się na tym środku dowodowym jednakże jedynie we wskazanym w poniższej części uzasadnienie zakresie.

Powód w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 20 kwietnia 2018 roku” (k. 116 akt) wskazał, że biegły sądowy prawidłowo ustalił jedynie technologiczny czas naprawy, przy czym ustalenia biegłego sądowego pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż poszkodowana nie mogła korzystać ze swojego pojazdu przez okres 17 dni i nie miała wpływu na okres naprawy, a pozwany zobowiązany jest do pokrycia kosztów najmu obejmujących faktyczny okres niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 23 kwietnia 2018 roku” (k. 123-125 akt) pozwany zakwestionował przyjęty przez biegłego sądowego okres oczekiwania na części zamienne w ilości 4 dni, wskazując, że czas oczekiwania na części dostępne w magazynach na terenie kraju wynosi 1 dzień, zaś w innym przypadku 3 – 4 dni, przy czym powód nie udokumentował, aby części zamienne dla uszkodzonego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) nie były dostępne w magazynach krajowych. Pozwany zakwestionował również przyjęty przez biegłego sądowego czas schnięcia lakieru i pozostawienia pojazdu na stanowisku naprawczym podnosząc, że nie znajduje to uzasadnienia w technologii napraw pojazdów i danych producentów lakierów i wskazując, że czas utwardzania powłoki lakierowej, po którym można przystąpić do składania pojazdu (twardość użytkowa) w przypadku suszenia w komorze lakierniczej (w którą wykonawca jako (...) był wyposażony) wynosi 20 – 40 minut, a w przypadku suszenia w temperaturze 20 stopni C. – czas ten wynosi około 8 godzin, co może nastąpić w ciągu nocy i następnego dnia rano można przystąpić do dalszych prac. Pozwany zakwestionował również datę rozpoczęcia naprawy w dniu 20 czerwca 2016 roku oraz datę zamówienia części zamiennych w dniu 24 czerwca 2016 roku, skoro zakład naprawczy był w posiadaniu kosztorysu naprawy już dnia 16 czerwca 2016 roku.

W uzupełniającej opinii biegły sądowy podtrzymał swoje stanowisko odnośnie czasu oczekiwania na części zamienne wynoszącego 4 dni oraz wskazał, że schnięcie i odprężanie powłok lakierowych w czasie 8 godzin ustalonych przez biegłego sądowego zapewnia prawidłową technologię, wystarczającą szybkość i umożliwia uznanie gwarancji na zrealizowane prace lakiernicze.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 19 czerwca 2018 roku” (k. 144-145 akt) pozwany ponownie zakwestionował przyjęty przez biegłego sądowego okres oczekiwania na części zamienne wskazując, że brak jest dokumentu potwierdzającego rzeczywisty okres oczekiwania na części zamienne, zaś zamówienie części w dniu 24 czerwca 2016 roku jest w ocenie pozwanego zwłoką po stronie zakładu naprawczego. Nadto pozwany zakwestionował argumentację biegłego sądowego w kwestii suszenia oraz odprężenia jako „bzdurną” podnosząc, że suszenie przez noc na powietrzu nie polega na suszeniu pod gołym niebem.

W uzupełniającej opinii biegły sądowy uznał, że jeżeli nie istniały w rzeczywistości okoliczności uzasadniające zwłokę w zamówieniu części zamiennych, to ustalony przez biegłego sądowego celowy i ekonomicznie uzasadniony okres naprawy pojazdu powinien wynosić 13 dni. Odnosząc się natomiast do kwestii suszenia i odprężania powłoki lakierowej biegły sądowy wskazał, że kilkugodzinne czasy schnięcia powłok lakierowych wynikają z technologii warsztatów lakierniczych i warunków wydawanych gwarancji podtrzymując swoje stanowisko w tym zakresie i wskazując, że karty technologiczne przedstawione przez pozwanego nie dotyczą lakierowania pojazdów marki B. i wskazane tam lakiery nie spełniają wymogów technologicznych tego producenta pojazdów.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 26 września 2018 roku” (k. 169-171 akt) pozwany podniósł, że przedmiotowy pojazd był naprawiany w autoryzowanej stacji obsługi, która powinna dysponować profesjonalną komorą lakierniczą i tym samym dla oszacowania uzasadnionego okresu naprawy przyjąć należało czas suszenia w komorze lakierniczej wynoszący około 40 minut. Pozwany w dalszym ciągu kwestionował również datę rozpoczęcia naprawy w dniu 20 czerwca 2016 roku, skoro zakład naprawczy był w posiadaniu kosztorysu naprawy już dnia 16 czerwca 2016 roku. Jednocześnie pozwany wskazał, że jego zdaniem, pojazd mimo, że uszkodzeniu uległ reflektor, był pojazdem jezdny, gdyż uszkodzenie klosza nie leżało w sнопie światła i nie było jednocześnie tzw. usterką istotną.

Mając na uwadze powyższe w tym miejscu wskazać należy, że jak wynikało z zeznań świadka Ż. S., użytkowała ona uszkodzony pojazd oczekując na miejsce w warsztacie naprawczym w G. przy ulicy (...) prowadzonym przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i po uzyskaniu informacji dotyczącej możliwości pozostawienia uszkodzonego pojazdu do naprawy, w dniu 15 czerwca 2016 roku oddała uszkodzony pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) temu zakładowi naprawczemu zlecając mu jego naprawę. Jednocześnie, jak wynika z protokołu naprawy pojazdu (k. 16 akt) w dniu 16 czerwca 2016 roku odbyły się oględziny dokonane przez ubezpieczyciela i w tym samym dniu przesłano zakładowi naprawczemu kosztorys naprawy (co wynika z akt szkody). W ocenie Sądu zasadne jest zatem przyjęcie, że zakres naprawy i zakres części niezbędnych do naprawy stał się wówczas znany, a zatem zakład naprawczy powinien niezwłocznie dokonać zamówienia części zamiennych oraz rozpocząć naprawę, wobec czego uznać należało dzień 17 czerwca 2016 roku jako dzień zamówienia części zamiennych i czas oczekiwania na nie przez okres 1 dnia, po czym można było – uwzględniając, że dzień 18 i 19 czerwca 2016 roku to dni wolne (sobota i niedziela) – przystąpić do naprawy.

W ocenie Sądu powód „B. rent a car” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wbrew ciężarowi dowodowemu nie wykazał natomiast, że zamówienie części potrzebnych do naprawy przedmiotowego pojazdu oraz realizacja tego zamówienia doznawała przeszkód, na które wpływu nie miał zakład naprawczy, wobec czego zamówienie części dopiero w dniu 24 czerwca 2016 roku uznać należy za skutkujące nieuzasadnionym wydłużeniem czasu naprawy, a przez to najmu pojazdu zastępczego. Powód nie przedłożył również żadnych dowodów mających uzasadniać czas oczekiwania na zamówione części przez okres 4 dni, stąd też niezasadne byłoby, zdaniem Sądu, ich uwzględnienie w tej ilości w celowym i uzasadnionym okresie najmu pojazdu.

Natomiast brak jest jakichkolwiek podstaw, by kwestionować przyjęty przez biegłego sądowego okres suszenia i odprężania powłoki lakierowej, tym bardziej, że biegły sądowy wskazał, że kilkugodzinne czasy schnięcia powłok lakierowych wynikają z technologii warsztatów lakierniczych i warunków wydawanych gwarancji podtrzymując swoje stanowisko w tym zakresie i że karty technologiczne przedstawione przez pozwanego nie dotyczą lakierowania pojazdów marki B. i wskazane tam lakiery nie spełniają wymogów technologicznych tego producenta pojazdów.

Uwzględniając powyższe oraz opierając się na wyliczeniach zawartych w podstawowej opinii biegłego sądowego na karcie 102-103 akt, w ocenie Sądu celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas trwania naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 10 dni i obejmuje:

- dzień 15 czerwca 2016 roku – przyjęcie pojazdu do naprawy,
- dzień 16 czerwca 2016 roku – oględziny pojazdu, sporządzenie kosztorysu naprawy przez ubezpieczyciela oraz przesłanie go zakładowi naprawczemu,
- dzień 17 czerwca 2016 roku – zamówienie części zamiennych,
- dzień 18 czerwca 2016 roku i dzień 19 czerwca 2016 roku – dni wolne,
- dzień 20 czerwca 2016 roku – otrzymanie części,
- dzień 21 czerwca 2016 roku, dzień 22 czerwca 2016 roku, dzień 23 czerwca 2016 roku (naprawa, w tym schnięcie i odprężanie powłoki lakierowej),
- dzień 24 czerwca 2016 roku – mycie i wydanie pojazdu klientowi.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie „B. rent a car” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6 932,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 6 732,25 złotych za okres od dnia 12 września 2016 roku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu pozostałej części odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego i 200 złotych za okres od

dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów pomocy przedsądowej udzielonej przez radcę prawnego.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa kwestionował żądanie pozwu co do zasady i wysokości podnosząc, że w okresie likwidacji szkody poszkodowana dysponowała jeszcze jednym pojazdem – marki A. o numerze rejestracyjnym (...) 9FT2 oraz że powód nie wykazał, iż czynsz najmu został faktycznie uiszczony, a to oznacza, że wierzytelność ta nie istniała w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Nadto pozwany kwestionował również stawkę najmu jako zawyżoną i okres najmu pojazdu zastępczego podnosząc, że po kolizji pojazd był jezdny, zaś sama technologiczna naprawa tego pojazdu zajęła zaledwie 10 roboczogodzin, przez co najem pojazdu zastępczego przez okres 17 dni nie znajduje uzasadnienia. Pozwany podniósł również, że oferował poszkodowanej skorzystanie z wypożyczalni współpracującej.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanej Ż. S. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 20 maja 2016 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Mając zatem powyższe na względzie zarzut strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji czynnej po stronie strony powodowej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności, wskazując jednakże, iż zarzut ten nie jest zasadny.

Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wpływające z prawa materialnego.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynika, że w dniu 15 czerwca 2016 roku poszkodowana Ż. S. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności tytułem pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 20 maja 2016 roku likwidowaną przez pozwanego.

Pozwany podnosił natomiast, że powód nie wykazał, ażeby czynsz najmu został przez poszkodowaną uiszczony, co warunkowało zdaniem pozwanego powstanie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu. Brak zaś faktycznego

uiszczenia czynszu najmu powodował więc – w ocenie pozwanego – że wierzytelność ta nie istniała w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności i nie mogła być przedmiotem cesji.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że faktyczne poniesienie kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest warunkiem skutecznego domagania się zwrotu tych kosztów. Stanowisko to jest wynikiem analizy uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Wprawdzie Sąd Najwyższy wskazał, że „strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego”, ale nie można z tego wyprowadzić wniosku, że poszkodowany może domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego tylko, jeżeli faktycznie poniósł te koszty poprzez zapłatę stosownej kwoty. Zauważyć bowiem należy, że przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego było to, czy osobie fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej w ogóle przysługuje refundacja kosztów najmu pojazdu zastępczego. Sąd Najwyższy wskazał, że co do roszczeń o naprawienie szkody powstałej bezpośrednio w pojeździe w orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania, bo istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie jej naprawienie. Analizując zaś, czy osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej może domagać się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd Najwyższy zaznaczył, że poszkodowanemu nie przysługuje roszczenie z tytułu samej utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu, a poszkodowany będzie miał roszczenie, jeżeli w związku z uzyskaniem pojazdu zastępczego w jego majątku powstanie uszczerbek. Poszkodowany musi wykazać, że faktycznie skorzystał z pojazdu zastępczego. Tak więc dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest uzależnione od faktycznego opłacenia kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale od wykazania uszczerbku w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego. Uszczerbek w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego powstaje zaś nie tylko w sytuacji opłacenia faktury za najem tego pojazdu, ale także wówczas kiedy jedynie została wystawiona ta faktura, bowiem w tej sytuacji w majątku powstają pasywa. Poszkodowany przedkładając fakturę za najem pojazdu zastępczego udowadnia, że w jego majątku powstał uszczerbek w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego.

W sytuacji cesji wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego skuteczne dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez powoda będącego cesjonariuszem, który wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy, uzależnione jest zatem od wykazania, że poszkodowany wynajął pojazd zastępczy i jest zobowiązany do poniesienia kosztów z tym związanych. Dowodem wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego i powstania z tego tytułu pasywów w jego majątku jest faktura za najem pojazdu zastępczego. Poniesienie zaś przez poszkodowanego kosztu najmu pojazdu zastępczego nastąpiło poprzez przeniesienie na rzecz powoda wierzytelności przysługującej poszkodowanemu względem pozwanego z tytułu odszkodowania, w zakresie kosztów pojazdu zastępczego. Już bowiem samo powstanie wymagalnej wierzytelności o zapłatę czynszu najmu przysługującego wynajmującemu wobec poszkodowanego powoduje u tego ostatniego powstanie nowych lub zwiększenie się istniejących pasywów. Zwiększenie pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak poniesieniem straty przez poszkodowanego w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. (tak np. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 20 października 2015 roku, sygn. akt VIII Ga 162/15).

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował również zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowaną Ż. S. wskazując, że poszkodowana posiadała w tym okresie inne pojazdy, z których mogła korzystać.

Przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych. W ocenie Sądu obecnie posiadanie samochodu nie jest dobrem luksusowym, z pojazdów korzysta się w wielu, choćby nawet najprostszych, czynnościach życia codziennego, stąd też brak pojazdu

spowodowany kolizją powoduje dezorganizację życia lub pracy. Najem pojazdu zastępczego ma więc zapewnić poszkodowanemu normalne funkcjonowanie i wykonywanie czynności życia codziennego i nie można uzależniać go od możliwości korzystania przez poszkodowanego z komunikacji publicznej, tym bardziej, że pojazdy są nabywane nie tylko do realizacji codziennych czynności, ale również do potencjalnej możliwości skorzystania z nich wtedy, gdy zajdzie ku temu potrzeba. Jednakże w ocenie Sądu o zasadności najmu pojazdu zastępczego można mówić jedynie wtedy, gdy poszkodowany nie dysponuje innym pojazdem, którym mógłby zastąpić pojazd uszkodzony.

W przypadku tego rodzaju szkody, która jest wynikiem wtórnym zdarzenia (szkoda ta nie powstaje w momencie uszkodzenia pojazdu, ale dopiero wskutek wynajęcia pojazdu zastępczego z powodu uszkodzenia samochodu) dla ustalenia zasadności roszczenia odszkodowawczego decydujące znaczenia ma ocena celowości i ekonomiczności powstałego kosztu związanego z wynajmem samochodu zastępczego. Celowość jest terminologią, która oznacza konieczność oceny zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu a decyzją o uruchomieniu dodatkowego kosztu związanego z wynajmem pojazdu zastępczego, natomiast ekonomiczność to także ocena, czy zaistniał związek przyczynowy poprzez zastosowanie probierza ekonomicznego. Sąd w przypadku wynajmu pojazdu zastępczego musi więc zmierzyć się z ustaleniem, czy decyzja będąca skutkiem szkody (w postaci wynajmu pojazdu) była powiązana przyczynowo – skutkowo ze szkodą poprzez kryterium konieczności i kryterium ekonomiczności.

W ocenie Sądu w odniesieniu do tej części łańcucha przyczynowo – skutkowego szkód związanych z uszkodzeniem pojazdu znaczenia nabierają okoliczności uwarunkowań faktycznych związanych z dotychczasowym korzystaniem z uszkodzonego samochodu oraz możliwością zapewnienia sobie korzystania z innego posiadanego pojazdu. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11) istota zaliczenia wydatków na najem pojazdu zastępczego jako celowo i ekonomicznie uzasadnionych może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy poszkodowany nie posiada innego wolnego i nadającego się do używania przez niego pojazdu.

Poza sporem pozostawało, że poszkodowana Ż. S. była właścicielem również innego pojazdu – marki A., przy czym jak wynikało z jej zeznań, pojazd ten był użytkowany przez jej partnera. Nadto z zeznań świadka wynikało, że dysponowała on również pojazdem marki T. (...), którego była współwłaścicielem, jednakże pojazd ten użytkował jej ojciec.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w ocenie Sądu sama w sobie okoliczność posiadania przez poszkodowaną innych pojazdów, nie wyklucza wystąpienia po jej stronie szkody w postaci braku możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. W niniejszej sprawie uznać zaś na podstawie całokształtu materiału dowodowego należało, że poszkodowana, mimo że formalnie była właścicielem, czy współwłaścicielem jeszcze innych pojazdów, nie posiadała innego pojazdu, który mógłby posłużyć jej w celu uzupełnienia braku po uszkodzeniu pojazdu marki B., albowiem pojazd marki A. został użyczony jej partnerowi (do czego poszkodowana jako właściciel miała prawo), natomiast będący we współwłasności pojazd marki T. (...) był w posiadaniu rodziny poszkodowanej – ojca, który z tego pojazdu korzystał na codzień.

Z powyższych względów, w ocenie Sądu, najem przez poszkodowaną pojazdu zastępczego był zatem uzasadniony okolicznościami przedmiotowej sprawy.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W., że oferował on poszkodowanej możliwość skorzystania przy najmie pojazdu z wypożyczalni współpracującej, przez co wynajęcie przez poszkodowaną pojazdu w innej wypożyczalni stanowiło naruszenie ciężącego na niej obowiązku minimalizacji szkody, to wskazać należy, że powyższe twierdzenia pozwanego pozostały całkowicie gołosłowne, pozwany na tę okoliczność nie przedłożył bowiem żadnego dowodu (w tym brak jakiegokolwiek dowodu tę okoliczność w aktach szkody), z którego wynikałoby, że w istocie poinformował o powyższym poszkodowaną, tym bardziej, że otrzymaniu takiej informacji poszkodowana zaprzeczyła.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecnictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK

494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11). Wbrew więc twierdzeniom strony powodowej nie jest to w każdym przypadku faktyczny okres niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu.

Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się na opinii biegłego sądowego M. P. w zakresie poczynionych przez tego biegłego sądowego wyliczeń znajdujących się na karcie 102-103 akt, czyniąc również własne ustalenia i uznając, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego determinowany czasem naprawy pojazdu uszkodzonego marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 10 dni, o czym szerzej w powyższej części uzasadniania podkreślając raz jeszcze, że powód nie zdołał wykazać, że zasadnym byłoby uwzględnienie wskazanego w protokole naprawy całego czasu oczekiwania na części, jak i przyczyn opóźnienia w ich zamówieniu dopiero w dniu 24 czerwca 2016 roku.

Oдноśnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powód domagał się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 475 złotych netto za dobę (584,25 złotych brutto). Pozwany przyznając z tego tytułu odszkodowanie uwzględnił stawkę najmu w kwocie 320 złotych brutto za dobę.

Z opinii biegłego sądowego M. P. wynikało, że uszkodzony pojazd marki B. należy do pojazdów segmentu F, natomiast wynajęty pojazd marki R. (...) należy do niższej klasy pojazdów – segmentu E oraz że wypożyczalnie pojazdów i zakłady naprawcze w powiecie (...) w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy E stawki w wysokości od 225,10 złotych netto (276,87 złotych brutto) do 406,50 złotych netto za dobę (500 złotych brutto).

Mając na uwadze wskazaną wyżej wysokość stosowanych przez zakłady naprawcze stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powoda nie mieściła się w przedziale stawek występujących na lokalnym rynku za najem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego, zaś walor stawki rynkowej miała stawka zastosowana przez pozwanego w kwocie 320 złotych brutto – wynajęcie za tę kwotę pojazdu zastępczego było możliwe w kilku podmiotach poddanych badaniu przez biegłego sądowego.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (10 dni) oraz stawki w kwocie 320 złotych brutto, a zatem kwotę 3 200 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 3 200 złotych, a zatem żądanie powoda nie było zasadne.

Co do kosztów pomocy prawnej w kwocie 200 złotych, to zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 75/11 uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazać należy, że dochodzone przez powoda koszty pomocy prawnej nie były poniesione przez poszkodowanego, a przez powoda. Nadto, w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynika, że w postępowaniu likwidacyjnym poszkodowany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Powód zaś jest podmiotem gospodarczym wynajmującym pojazdy zastępcze oraz zajmującym się profesjonalnie dochodzeniem od ubezpieczycieli kosztów związanych z najmem tychże pojazdów. Co więcej, w dniu 12 sierpnia 2016 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty wraz z pozostałymi dokumentami, przy czym dokumenty te przesłane zostały przez A. W. – specjalistę do spraw prawnych, co prowadzi do wniosku, iż powód dysponuje osobami mającymi wiedzę do dokonania oceny, czy nabywane roszczenie jest zasadne, czy nie, a zatem powód nie wykazał, aby faktycznie zachodziła konieczność skorzystania z pomocy radcy prawnego T. S. na etapie przed wniesieniem pozwu. Ponadto powód przedłożył jedynie kserokopię faktury, załącznika zawierającego wykaz posiadanych wierzytelności oraz potwierdzenie przelewu. Wskazane kserokopie nie mogą stanowić jednakże dowodu w sprawie na okoliczność zasadności i wysokości kosztów pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym.

Dodatkowo, zdaniem Sądu, dochodzenie dodatkowych kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego – reprezentującego powoda również w niniejszej sprawie – ponad koszty zastępstwa procesowego określone w

przepisach dotyczących wynagrodzenia radców prawnych, prowadzi do obejścia tych przepisów i nie może korzystać z ochrony prawnej, tym bardziej, że ostatecznie roszczenie powoda okazało się w całości niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, uznając żądanie pozwu za niezasadne, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. zasądzając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego kwotę 1 817 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się: kwota 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 693,09 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa jako wynagrodzenie biegłego sądowego w części nie pokrytej zaliczką uiszczoną przez powoda (tj. odnośnie kwoty 247,83 złotych przyznanej postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2018 roku w łącznej kwocie 1 724,83 złotych, k. 119 akt, kwoty 169,59 złotych przyznanej postanowieniem z dnia 20 września 2018 roku, k. 162 akt i kwoty 281,67 złotych przyznanej postanowieniem z dnia 11 października 2018 roku, k. 181 akt).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał również ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 137,07 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa jako zwrot kosztów podróży przyznanych świadkowi postanowieniem z dnia 09 marca 2018 roku (k. 94 akt).

Kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 lutego 2019 roku